

Характер земельних відносин уже давно переріс стандарти перших років розпаявання землі. Більшість власників паїв добре розбираються у земельному законодавстві, можуть належно оцінити переваги того чи іншого орендаря...
стор.4

Поради від діда

Ворона:

Не ти для часу, а час для тебе. Не діли хвилину, годину. Не обганяй і не помножуй час. Скорися його звичайному і мудрому плину. І він винесе тебе, куди належить - у Вічність. Увійди в час, як у ріку, розчинися в ньому. Щоб простити минуле, пізнати теперішнє і розгадати майбутнє. І прийде спокій сили. І сила спокою.

Де б ти не був, ти - вдома. Це дуже важливо: скрізь почувати себе, як удома...

стор.8

У нашому регіоні ми це зробили одними із перших. Не секрет, що це немалі кошти для підприємства, але ми йдемо на це, бо стосунки з партнерами повинні бути цивілізованими. А ми намагаємось створити максимально комфортні умови для пайовиків.

Розуміючи, що більшість із них люди літнього віку, наші працівники заносять мішки до підсобних приміщень...

стор.5

Виробник і пайовик: щоб зв'язок між нас не зник!

ПЕРЕВЕСЛО

Міжрайонний інформаційний бюлетень Групи компаній «Нива Переяславщини»

№10(52)
від 5.10. 2024

#25РАЗОМЗНИВОЮ

**В. БАШМАКОВ:
ЕКСПЕДИТОР З ДУШЕЮ
ФІЛОСОФА**

*Живіть
смачно!*

стор.3

Коротким рядком

РЕФОРМА СТАРШОЇ ШКОЛИ

В Україні запускають реформу старшої школи: освіта стає профільною, а 10-12 класи відокремляють, зокрема й фізично, від решти закладів.

Від 2027 року десятикласники зможуть обирати між двома напрямками навчання — академічним і професійним, повідомляє Міністерство освіти і науки.

Академічний напрям готує до вступу до закладів вищої освіти. Навчання відбуватиметься в окремих ліцеях. Академічні ліцеї будуть великими (щойнаменше 100 учнів на паралелі) та відокремленими від шкіл. Якщо такий ліцей буде розташований далеко, учнів розвозитимуть на шкільних автобусах (до 30 км) або селитимуть у пансіонат (30 км і далі). У пансіонаті учні житимуть у навчальні дні, а на вихідні їхатимуть додому.

Відповідно, в одних школах залишаться 1-9 класи, а в інших організують лише навчання старшокласників.

Підлітки матимуть вибір профілів навчання, що базуються на кластерах: STEM, мовно-літературний, суспільно-гуманітарний.

Також зможуть самостійно обирати додаткові предмети, що не обов'язково пов'язані з профілем. Наприклад, учень із фізичного зможе вивчати музику та мистецтво, а учень з філологічного — фізику, пояснює віце-прем'єр Михайло Федоров. З кожним роком кількість годин на вибіркові предмети зростатиме — зі 140 годин на рік у 10-му класі до 420 годин у 12-му.

Водночас школярі продовжать вивчати базові предмети, зокрема українську мову, математику, англійську, історію тощо. Ідея реформи «Профільна» полягає у гнучкості вибору додаткових дисциплін та окремих курсів.

УКРАЇНСЬКЕ КІНО!

51% відвідувачів кінотеатрів в Україні стверджують, що цікавляться українськими прем'єрами, 46% з них дивилися в кінотеатрах українське кіно за останній рік, свідчить нещодавнє опитування КМІС.

Для порівняння, аналогічне дослідження 2019 року, також проведене КМІС, свідчило, що тоді українськими прем'єрами у кінотеатрах цікавилися лише 39% кіноглядачів, побачили принаймні один український фільм у кіно тільки 41% опитаних.

Компанія Film.ua повідомляє, що сім стрічок її виробництва зібрали у прокаті понад мільйон доларів кожна: «Конотопська відьма» (2024): 1,17 мільйона доларів. Фільм досі йде у кінотеатрах, тож показники не остаточні;

«Мавка. Лісова пісня» (2023): 4,27 мільйона доларів;

«Сказане Весілля 3» (2021): 1 мільйон доларів;

«Сказане Весілля 2» (2019): 1,68 мільйона доларів;

«Захар Беркут» (2019): 1,4 мільйона доларів;

«Сказане Весілля» (2018): 1,9 мільйона доларів;

«Викрадена принцеса: Руслан і Людмила» (2018): 1,4 мільйона доларів.

КУКУРУДЗА - КОРОЛЕВА ОСЕНІ

Цьогорічна Осінь, хитрунка і пустунка, напевне обвела довірливе Літо довкола пальця та й ще мимохить привласнила собі цілісінський місяць тепла...

А може то осінні принади так Авплинули на Літо, що воно забігло до осені на посиденьки, та й забарилося.

А Осінь уже рада старатися: і дерева не золотить, і осінні тумани не надсилає, але й благодатних дощиків не дає. Загралася, захопилася тими любощами, так що й про роботу власну забула. Але на неї теж управа знайшлася. Струнка красуня кукурудза зашелестіла листом, бо висушили її вітри, випили останню вологу з землі палючі сонячні промені. Почули той шелест вічно заклопотані хлібороби, припинили осіннє дівуваннячко та порушили тишу своїми тракторами й комбайнами.

У «Ниви Переяславщини» почалися жнива пізніх зернових та технічних культур. І тут кукурудза – безумовно справжня королева осені. І хоча цьогоріч їй довелося не солодко, не розчарувала аграріїв. У полі біля села Яблуневе зібралася величезна ватага, щоб пересвідчитись, що кукурудза вистояла і таки щось вродила.

Якщо ви хочете дізнатися про новини, то вам треба приїхати саме в обідню перерву. Правда визначити безпомилково її не просто, бо у жнива вона триває хвилин 20 і залежить від того, коли приїхала машина з обідом, а комбайни пройшли ряд.

Цього разу на полі, крім агронома і механізаторів, головний інженер *Олександр Онищенко* та головний механік *Сергій Набіулін*. Вони чаклюють над «Кейсом», який на оборотах починає комизитись. Але то він у сервісної служби може «викидати коники», а у своїх – там

крутнули, там підправили й він уже знову нарізає смужку за смужкою від кукурудзяного поля.

«Кукурудза іде із базовою вологістю - 14 і менше, навіть досушувати нема чого. Це звичайно, з одного боку добре, менше витрат на сушку, але уявляєте, як їй жилося, якщо зерно таке сухе, - каже агроном *Володимир Барабаш*. Кукурудза суха, аж шелестить, але качан ще і непоганий.

На цьому полі з того часу, як ми висадили культуру, продуктивної вологи не було (продуктивна волога, це коли опади понад 10 міліметрів, щоб вона дійшла до кореня).

Думали, що ще гірше буде, кукурудза пережила усі можливі критичні моменти: весняні заморозки, страшний посуху, високої температури. Представники насінневих компаній щоразу на семінарах кажуть, що цей

рік був аномальним. За свою практику я ще не бачив типового року, кожен у чомусь аномальний. Тож 2024 просто черговий аномальний рік. Тому наші зусилля, правильні технології, належна агротехніка, вчасне виконання усіх процесів забезпечили оптимально можливий урожай».

Кожне зернятко дбайливо збирають комбайнери *Віталій Калініченко, Ігор Смовський, Максим Харченко, Вадим Шевчук*. Довезуть до елеватора *Євгеній Єфіменко, Сергій Медунця, Олексій Микитенко, Юрій Ненько, Сергій Нізов, Олександр Стригун, Петро Томілович, Олексій Хряпа*.

Слідом за жнивами відразу йде оранка і тут нарізає борозни *Іван Шемет*, вносить органіку *Володимир Миронов*. А береже поле від вогню *Олександр Кукса*. Отак всі разом і служать королеві осені, аби щедро вродили качани, а аномальний рік не став програтим.

жня літня, вітер колише сухими стеблами сої, вони вижили, вистояли й готові віддати все, чим багаті.

«Соя, як молода дівка, яка так і не дочекалася старостів. Якраз коли цвіла, вдарило тепло за 37, тому навіть цвіт згорів. Рік для неї був непростий, однак є і плюси, - жартує агроном, - сушити не треба, затрат не буде. Але урожай нормальний, думали, що буде гірше, як по цьому рокові судити. А щоб убезпечитись від негараздів, треба

ОСІНЬ, ДЕ МИНУЛЕ СХОДИТЬСЯ З МАЙБУТНІМ

Для аграріїв – пора найбільшої концентрації сил і нервів...

Для художників осінь – то яскрава палітра фарб і чудові моменти для натхнення, для поетів – невичерпне джерело нових творів, а для аграріїв – пора найбільшої концентрації сил і нервів, найнапруженіший період усього хліборобського року. У осінньому кошику достатку недоспані ночі, натружені дні, постійна боротьба за урожай, а ще це час, де минуле зустрічається з майбутнім.

Бо саме восени на сусідніх полях сходяться воедино такі протилежні аграрні процеси. Доводиться збирати урожай нинішній і водночас уже дбати про врожай майбутнього року.

Снують комбайни на ланах пізніх зернових та технічних культур, а на нивах поруч завершувалася осіння сівба, розкидається органіка, мінеральні добрива, підтримуються зелені парасольки ріпаку, орється земля під пшеничку та готується поле на зяб. Не є винятком із цього замкненого кола польових робіт і нинішній рік із його непростою воєнною осінню. Бо хоч і клекоче у південних степах та між донецькими териконами й шахтарськими селищами полум'я війни, розпалене лихим сусідом, на наших полях треба і комбайнам жнивувати, і гноєрозкидачам снувати, і плугам орати.

Почалася наша мандрівка із минулого в майбутнє із сої. До одного із полів агронома *Миколи Остапенка* приїжджаємо із молодшим колегою *Єгором Хмаріним*. Спека стоїть справ-

сіяти всього потроху», - каже *Микола Остапенко*.

На полі снують комбайни, за кермом змінюються досвідчені комбайнери - *Валерій Вітер, Євген Король, Ігор Смовський, Вадим Шевчук*. На бункеронакопичувачах *Віталій Бабенко, Микола Харченко. Перевозять сою Анатолій Томлович, Анатолій Черкаський*. Чергують на полі *Валерій Зражевський та Іван Остапенко*.

На сусідньому полі уже хазяїнує майбутнє – сіють пшеничку. Але попереду поле задискували *Микола Ковалівський та Олексій Маслов*. Добірне зерно пшениці та добриво завантажили *Микола Барабаш та Володимир Довгорул*. Перевезли все *Євгеній Єфіменко, Сергій Нізов*. Проводив сівбу *Богдан Мислик*.

А через дорогу оре полечко *Василь Кудлюк*, ми завинили перед ним, тож на кілька хвилин зупиняємось, щоб погомоніти. Тракторист каже, що орється тяжко, раніше дощів було більше.

«Я скидував із 16 років, навіть першим був на жнивях, отримав від голови пляшку шампанського та барана. Торік було важко, а тут ще гірше, бо сухо та й на душі важко. Зараз усім важко, у мене два брати на війні. Один із 2022 року, інший із 2024 року, обидва добровольцями. Пройшли

Донецьк, Курахів, то їм там значно важче. А сіяти треба, бо тил підтримує фронт, вони воюють, я орю землю», - каже тракторист. Про трактор відгукується позитивно, бо обидва з напарником про нього дбають. Про свого напарника *Володимира Миронова* каже, що із ним просто поталанило: механізатор тямущий і людина гарна.

Отака у нас вийшла мандрівка осіннім полем, дорогою із минулого у майбутнє. Нехай воно буде переможним для України та урожайним для хліборобів.

В. БАШМАКОВ: ЕКСПЕДИТОР З ДУШЕЮ ФІЛОСОФА

Ми продовжуємо розповідати про співробітників компанії, які не зраджують їй десятками років.

Стаж нашого нинішнього співрозмовника – 31 рік, він почав працювати ще на Переяславському комбінаті хлібопродуктів, який згодом влився у Групу компаній «Нива Переяславщини». Чудова це, скажемо вам, історія – писати про долі та життя людей...

Це як із квітами чи пейзажами: ходиш повз них чи не щодня і переставш помічати, а як зупинишся чи побачиш на світліні й одразу ловиш себе на думці: як я міг не бачити цієї краси й особливого шарму. Тому часом дуже корисно зупинитися, спробувати глянути на звичні речі під іншим кутом через об'єктив неупередженості.

Сьогодні у ньому *Володимир Володимирович Башмаков*. Він народився 27 червня 1974 року у селі Григорівці, тоді Яблунівської сільської ради. Батьки займалися сільським

господарством, тому дорога хлопцю була протоптана. Після школи вступив до ДТСААФ, потім прийшов на роботу оператором сушарок на Переяславський хлібохарчкомбінат у далекому 1993 році. Через рік, після виробничої травми - рятував кошеня зі стрічкового механізму транспортера, був переведений охоронцем, працював у пожежній бригаді, а з 2007 прокладає шлях продукції м'ясопереробки до споживачів. Про себе каже, що він тільки один із багатьох, хто доносить смакоту «П'ятачка» до магазинів.

А починалося все із забійного цеху і постачання м'ясної сировини у торговельні мережі. Головним партнером тоді були магазини BILLA, нині це Novus.

«Тоді у нас з'явилися перші машини, які везли м'ясо майже по всій Україні. Київ, Харків, Суми, Запоріжжя, Кременчук, Дніпро, Дніпродзержинськ (нині Кам'янське). Менеджер домовлявся, а ми з водієм привозили м'ясо.

Перші поїздки були непрості, ще нічого не знали, куди їхати, кого шукати, майже весь тиждень були у дорозі.

Це цікаво, за вікном у тебе міняється картинка, пливають села, живуть люди, а ти прямуєш у пункт свого призначення. Я люблю рух, не зміг би сидіти на одному місці, треба, щоб цей калейдоскоп життя постійно змінювався, бо люди, як кораблі: на одному місці починають обростати мушлями й стають важкими, сідають на мілину. А так за вікном кожного разу нове місто. Люблю Суми, хоча зараз їх трошать неймовірно, гарне місто – атмосферне, а Харків зовсім інший – робітничий і робочий. Запоріжжя люблю, а Київ дуже втомлює тягучками та тривогами, спробуй переїдь мости.

Але найсутужніше було у перші дні війни, коли людям була потрібна їжа, м'ясо, а майже ніхто не працював. Тоді ми їздили скрізь: на Ніжин, Червоноград, Луцьк. Дорогу обирали не пряму, бо ворог ішов із півночі,

тому шукали шляхи об'їзду, дуже допомагала Служба безпеки компанії, вказувала дорогу манівцями, часто «намотували» зайві кілометри, бо напругу небезпечно, а люди чекали. Як погнали росіян із Київщини - стало легше, але компанія розвивається, постійно є нові водії і нові маршрути, тому працюємо».

Поза роботою *Володимир Володимирович* живе звичайним життям. З дружиною – Інною мають сина Івана та доньку Віру. Дружина, як бджілка, секунди на місці не посидить. Він любить шахи, в юності захоплювався східними єдиноборствами, цікавиться філософією, психологією, езотерикою, хіромантією.

Він читав *Олену Блаватську* і *Петра Успенського*, *Георгія Гурджієва* і займається практиками самовдосконалення. У його світі панує любов до природи й усвідомлення себе тут і зараз, його так відразу не зрозумієш, треба час, щоб придивитись і відкрити. Отакий наш колега – *Володимир Башмаков*, - експедитор з душею філософа.

ЗЕМЛЕВЛАСНИК, ЯК ПАРТНЕР КОМПАНІЇ

«Група компаній «Нива Переяславщини» уже впродовж 26 років має стосунки із понад сімома тисячами власників земельних ділянок. Ми вважаємо роботу з пайовиками – одним із найважливіших аспектів своєї діяльності, тому над цим кейсом працюють десятки працівників, а діяльність відбувається одночасно у трьох площинах: юридичній, соціальній та інформаційній.

Характер земельних відносин уже давно переріс стандарти перших років розпакування землі. Більшість власників паїв добре розбираються у земельному законодавстві, можуть належно оцінити переваги того чи іншого орендаря. Юридичне впорядкування питань землекористування: укладання і реєстрація договорів, передача їх у спадщину, питання розподілу між родичами – то предмет постійної уваги юристів земельного відділу. Окрім того, саме вони слідкують за дотриманням умов договору, своєчасним виконанням зобов'язань.

Другий компонент цієї роботи інформаційний чи організаційний – забезпечують представники компанії на місцях, ми їх називаємо адміністраторами. Це потужна команда людей, які добре знають кожного власника землі, проживають в одному з ним населеному пункті, володіють ситуацією та своєчасно реагують на потреби людей. Саме до них сходиться уся інформація щодо потреби у тих чи інших видах робіт, отриманні бонусів від компанії. Оранка городів, яку компанія проводить безплатно навесні та восени у розмірі 25 соток на пай, отримання ящика тушкованки – 12 банок. Як виробник м'ясної продукції щороку презентуємо продукт тривалого зберігання – тушковану свинину своїм пайовикам, отримання тюка соломи, зернових для підсобного господарства, дисконтні картки на продукцію торгової марки «П'ятачок», проводимо різноманітні акції.

Уже впродовж кількох років практикуємо виплату коштів за оренду на картковий рахунок, водночас залишаються люди, здебільшого літнього віку, які

Про співпрацю компанії із власниками земельних паїв говоримо із керівником земельного відділу компанії Олександром Бутовичем...

воліють отримувати готівку. І хоча для нас певні незручності, ідемо і на це. За ініціативою власника компанії *Олександра Мостіпанана*, ми лідери із підвищення орендної плати у регіоні. Першими збільшили вартість оренди до 9%, потім до 12%, нині вона становить 16% від нормативно-грошової оцінки землі. Зазвичай ми виплачуємо її задовго до дати, визначеної у договорі оренди. Наразі виплати орендної плати за поточний рік уже почалися.

Пайовики компанії проживають у трьох районах п'яти різних громад, тож виплати намагаємось здійснювати чергуючи населені пункти.

Аби інформувати наших партнерів – землевласників про стан справ у компанії, випускаємо корпоративну газету «Перевесло», ведемо сторінки у соціальних мережах та на офіційному сайті.

Зрештою соціальна частина – це в основному співпраця з громадами щодо створення умов належного безпекового, освітнього, медичного середовища та комфортних

умов проживання. Цим питанням опікується Благодійний фонд «Нива Переяславщини». Це як проекти із підтримки самотніх громадян, створення укриттів, допомоги дитячим садочкам і школам, ремонту доріг, вивезення побутових відходів, обкошування обочин, так і індивідуальні прохання пайовиків у разі скрутних сімейних обставин, хвороби чи, не дай

Боже, поховання.

Загалом до роботи із власниками землі залучено майже два десятки людей. Намагаємось оперативно розв'язувати усі питання, шукаємо компроміс, дбаємо про високий рівень довіри з боку орендодавців, бо зрештою, це запорука нашого активного розвитку, адже все починається із землі.

До землі ставимось із пошаною, бо бонітет ґрунтів за час нашої оренди тільки зріс завдяки дотриманню сівозмін та внесенню органіки на поля.

Тому й обрали за гасло для цього напрямку вислів – «Шануємо землю, працюємо для людей».

БЕРЕЖЕМО

Все починається від землі. Сільськогосподарська компанія «Нива Переяславщини» знає це краще ніж будь-хто інший. Від землі твоя сила, від землі енергія творення, від землі натхнення і ріст...

даремно впродовж багатьох років ми сприяли в облаштуванні амбулаторій та пунктів невідкладної допомоги, надавали річний запас ліків для першої допомоги й перекривали дахи, облаштовували приміщення медичних закладів, купували обладнання і дезінфектанти, і навіть деякий час особисто підтримували медперсонал у часи пандемії.

Нині на передній край виходять інші проблеми, але медицина села залишається для компанії зоною постійної уваги.

«Амбулаторія села Семенівка – це найперша допомога для півтори тисячного населення, внутрішньо переміщених осіб та ветеранів, тому вона повинна бути забезпечена усім необхідним. Нині більше аніж будь-коли вимагає до себе уваги здоров'я мешканців, тому прагнемо у медичному закладі забезпечити індивідуальний підхід до кожного.

Особливість медичного закладу на селі в тому, що це заклад сімейної медицини, тобто лікар повинен знати людину із самого народження, знати її

...Тому і повняться садиби купками дров, ящиками яблук, мішками із зерном.

«Одним із завдань нашої співпраці з пайовиками є допомога у придбанні зерна, вирощеного підприємством.

У перші роки роботи «Ниви Переяславщини» натуральна форма оплати використовувалася частіше. З кожним роком пайовиків, які хочуть отримати збіжжя, меншає, воно і не дивно, населення у сільській місцевості стрімко старішає, все менше домогосподарств тримають корів та свиней. Однак птицю досі розводять, тому попит на зерно завжди є.

Найтривожніший час був саме на початку повномасштабного вторгнення, почали ходити чутки, що розрахунки будуть проводитись лише у натуральній формі. Однак жодного такого випадку у нашій практиці не було. Навпаки, у перші місяці коли було складно з готівкою, ми йшли навіть на те, щоб забезпечувати м'ясом пайовиків у рахунок орендної плати. Але змогли вчасно виплатити орендну плату і забезпечити потреби селян в агропродукції, бо розрахунки з пайовиками це завжди прерогатива для компанії.

Мало того, сім років тому підприємство придбало спеціальну машину і сформувало бригаду, яка

Осінь не лише гарна господиня, не лише джерело натхнення для поетів, вона ще й комірниця, що завбачливо наповняє збіжжям господарство, аби вистачило й людям і тваринам на велику холодну зиму...

ПАЙОВИКИ БУДУТЬ ІЗ ЗЕРНОМ!

пакує уже очищене зерно у мішки та відповідно до заявок орендодавців розвозить по домівках.

У нашому регіоні ми це зробили одними із перших. Не секрет, що це немалі кошти для підприємства, але ми йдемо на це, бо стосунки з партнерами повинні бути цивілізованими. А ми намагаємось створити максимально комфортні умови для пайовиків.

Розуміючи, що більшість із них люди літнього віку, наші працівники заносять мішки до підсобних приміщень. Традиційно пайовики отримують зерно пшениці та кукурудзи на свій вибір. Відомості щодо потреби збирають наші адміністратори по селах. Наразі повністю забезпечили запити щодо пшениці. Тим же, хто потребує кукурудзи, збіжжя буде

наїздяться, а щоб не заростав, треба щось сіяти.

Зерно привозимо кожному під хату, допомагаємо занести, куди скажуть. На кукурудзу записується ще більше людей, ніж на пшеницю, її ж можна змолоти на дерть і вигодувати

завезено пізніше після завершення жнив та очищення зерна», - зазначає очільник земельного відділу Олександр Бутович.

Подивитись на процес отримання зерна їдемо до Семенівки. Там адміністратором працює активний і невтомний Іван Петрович Тихий. Він у селі знає кожного і може розповісти, хто потребує зерна.

«Аякже, - каже Іван Петрович, - чому ж не брати зерна, коли воно чистеньке, провіяне, як золото. От і беруть люди, треба ж чимось годувати живність. Всього у Семенівці сто пайовиків, 22 особи взяли пшеницю, усі різну кількість. Хтось купує, щоб допомогти дітям, вигодувати якусь курочку чи качку. Є такі, що і по півтори тонни беруть. Багато питають, щоб засіяти город, бо сили обробляти немає, а діти не

худобину».

Машина ще тільки на початку вулиці, а сусідки уже одна одній переказують: «Зерно везуть!», - значить попри засушливий і несприятливий рік, попри війну та атаки шахедів, Україна живе і буде з хлібом, якого вистачить і на посів, і для годівлі тварин, і для пайовиків.

ЗДОРОВ'Я СЕЛА

батьків і схильність до різних спадкових захворювань, тож дуже важливо мати власну повну картотеку. У нас також були проблеми з обладнанням, тому і звернулися до директора благодійної організації «Благодійний фонд «Ниви Переяславщини» *Анатолія Федоровича Єшенка*, - зазначає староста села *Валентина Жеребко*.

На час нашого приїзду до Семенівки на прийомі уже побувало близько 40 осіб. За словами медиків зараз багато звернень. Даються ознаки нічні тривоги, переживання за рідних на фронті, у складному стані перебувають люди, які вимушені були покинути рідні домівки та переїхати у безпечні місця, помолодшали серцево-судинні захворювання, та й коронавірус нікуди не дівся. Особливу увагу

радіять звертати на питний режим, бо наслідками коронавірусу є згущення крові.

Дуже допомагає аналізатор крові, гематологічний аналізатор та кардіограф, бо час непростий, скарг багато. А тут відразу можна не лише виміряти тиск, але й визначити рівень цукру, зробити біохімічний аналіз.

На прийомі у лікаря *Наталії Рождественської* багато людей, воно і не дивно, осінь – пора застуд. Лікар дякує за меблі для реєстраційних карток хворих, прасувальну дошку та обладнання для зважування, яке придбав благодійний фонд, а ми навзаєм дякуємо медикам села за самовіддану працю, ентузіазм, невтомність та енергію надії, яку вони дарують пацієнтам.

При-ди-бенція

Шановні наші читачі! Напевно у кожного з вас у житті були неординарні випадки, що викликали спалах почуттів і навіки закарбувалися у пам'яті. Пишіть нам, надсилайте свої дописи чи передавайте через знайомих працівників «Ниви Переяславлани». Русні не вдасться нас залякати, перестати радіти і жити навіть на тлі кривавої війни. Українці завжди вмiли смiятися крiзь слiози і так вживали.

Тож наша нова рубрика - ПРИДИБЕНЦІЯ. Чекаємо на ваші історії...

Придибенція

У серпні 1984 року в мого сусіда, напередодні відкриття полювання на качку, було гамірно. Приїхало четверо київських мисливців. Це були журналісти київських видань. Вони всі були добре знайомі, на полюванні не вперше. Сусід мій, корінний згурівчанин, ветлікар за професією і дуже цікава з точки зору житейського досвіду людина, Микола Олександрович Гром запросив і мене на приготувану ним рибну юшку. А там де мисливці, там обов'язково історії. А ще коли ці історії розповідають люди, які професійно володіють словом, це надає такої реалістичності, що, як казав Старицький устами батька Проні Прокопівни: «Аж страшно!».

У мисливців прийнято називати свою ту чи іншу групу, мисливським колективом. Так ось, даний мисливський колектив добре знав всі мисливські угіддя навколо Згурівки і плануючи на завтра отого дуже важливого відкриття не забували згадувати й минулі історії. Це все супроводжувалося якоюсь заздрістю самим собі, з обов'язковим: ото було!..

Більше за мисливців жаліють за минулим роком, а ще більше за тим, що було років п'ять тому, тільки пасічники. Так у розмовах добралися до Урсаловки, маленького хуторка, що знаходиться між Сухоліщанським лісом і річкою Перевід, поблизу Турівки. Це, як пам'ятаєте, повість Євгена Гребінки «Телепень», вона починається «Як вийдемо з Сергіївки понад Переводом», ото кілометрів п'ять чи сім вгору по Переводу.

І хтось згадав мисливську історію, яка сталася в післявоєнні роки в цьому хуторку з відомим гумористом Остапом Вишнею. Історія ця озвучувалася не перший раз. Цього разу її озвучували через те, що присутній чоловік, тобто я, який її ще не чув. Хоч те, як всі присутні активно обігравали в ролях цю давню подію, підказувало, що це певний ритуал чи мисливський талісман. А, як відомо, мисливці є дуже забобонними в питаннях полювання. Жоден з присутніх не був свідком даної придибенції. Двоє чули від двох різних очевидців, один від письменника - колеги Вишні і по перу, і по

полюванню, прізвище якого я забув, а другий чув від свого університетського професора, приятеля письменника. Два інші кияни і господар чули цю історію стільки разів, що здавалося, що знають вони її краще, ніж у свій час знали очевидці.

Приїхав київський мисливський колектив в Урсаловку на полювання на самому початку зими. Розгорнулися і, зачепивши ліс і болото, пішли на зайця. Павлу Михайловичу Губенку (справжнє прізвище Остапа Вишні) вийшло йти по болоту, порослому верболосом. Подекуди зустрічалися ділянки чистого льоду. То замерзлі торфові ями, які наповнилися водою і утворили інколи глибокі невеличкі озерця. Це був лівий берег річки, води якої рухалися з півночі на південь і внаслідок дії сили Коріоліса робили лівий берег пологим, заболоченим з покладами торфу.

Болото містить різну небезпеку. Існують місцини, де в глибині відбуваються процеси гниття, які супроводжуються виділенням тепла. Тому добре замерзлий чистовід не такий небезпечний, як вкраплення на ньому маленьких плавів. Там тільки залишки очерету чорніють з води. І тільки морози за двадцять здатні скувати такі місця. Павло Михайлович розслабився. Можливо воля і прекрасна природа навколо та постійний пошук об'єкту полювання відволік від уважного огляду місця, куди ступає. Результатом було пірнання попідруки в брудну, перемішану з залишками молодого, щойно сформованого плаву, болотяну жижу. Вибравшись і опинившись мокрим на морозі, давай шукати собі поміч. Найближче, осторонь від села, стояла маленька хатинка. Видно було, що в хаті хтось є. З бовдура йшов дим. Поблизу нікого з хлопців не було. І він, залишаючи за собою слід, побрів до хатини. Постукав в шибку малесенького віконця, ні відповіді і ніякого звуку в хаті не почув. Притулившись обличчям до шибки, ледь розгледів пічку, вбудовану в припічок, на пічці чавун, поряд корито з трубкою, а біля них завмерла згорблена старенька. Вона гнала самогонку. «Бабусю, - покликав мокрий письменник, - я мисливець, провалився під лід, впусти мене обсохнути».

А тоді з самогоноварінням було строго. Штрафували і саджали в тюрму. Старенька, хоча була людиною сільською і народилася в лісі (тоді багато хто жив в лісі, а в двадцять сьомому їх всіх виселили), але людей чула на слух. За своє довге життя вона ніде не була, радіо ніколи не чула, читати не вмiла, а почувши київського охотника, зразу почула, що гарний чоловік.

Ця досить в літах жінка була вдовою. Заміж ходила, так чомусь вона казала про себе, один раз, ще в дев'ятсот четвертому году. Якийсь рубець лишився від короткого заміжжя, бо

не любила згадувати, а як питали фінагенти, змушуючи викупувати облигації, то відповідала, що заміжжю побула, що в лісі на Новаковому за пеньком посиділа. Новакове - то була ділянка лісу, де в землянці жив старий дід Новак. Кажуть, що він був старовіром, хрестився чотирма пальцями, і не хотів йти жити в село. Де він набрався такої віри - ніхто не знав. На ґрунті релігії його всі не любили.

Як воно в цьому світі? Кажуть, що Бога люблять, а людей ненавидять і тільки за те, що ті люблять Бога не так як вони? Він, знаючи це, будучи людиною віруючою, казав, що всіх любить. І любив. Свою любов до людей він проявляв в тому, що в його землянці стояла домовина, в якій він, накриваючись віком, спав. У випадку

Міліція була один раз, як в Прилуках з тюрми якийсь урок втік. Казали, що з якогось ближнього села. Ходили міліціонери все прицмокували, тільки в неї й ховатися треба. І в погребі дивилися, і під піч заглядали. Так в тридцять третьому тільки активісти зерно шукали. Яке зерно у двох баб? А ще чогось запам'яталося, як в сорок першому якраз перед війною, обов'язково вдень трусил горілку, в кого ввечері вирядили. Міліція знала, що люди «настроїли», щоб провести сина в армію, приходили забирали. Пішли без горілки. І пооставалися там. Провести на смерть і то толком не дали.

А почула голос, і чуть, що гарна людина. Впустила. А він мокрий і з ружмом, ще й в очках. Тре об

смерті і могили не треба копати, і взагалі він не хотів залишати клопотів після себе.

Молодого її чоловіка забрали в п'ятому на японську. Служив на крейсері «Полтава». Як він тільки пішов, помер свекор, свекруха виїла молоду невістку і вона знову повернулася до матері, в ліс. Чоловік загинув, потонув разом з потопленим японцями кораблем, розказували ті, що служили разом та повернулися живими. Жили в лісі, поки в двадцять сьомому не сказали, щоб переселялися. У кого були хазяїни, то вибрали кращі ділянки. Їм з матір'ю дісталась ближче до болота. Літом комарня та оводня так корову заїдали, що й спасу немає. А зимою вітри з Піддубовки як подмуть. Під лісом таки затишніше. Мати все казали, що треба переселитися в Сухоліски. Чогось побоялися. Вона рідко з ким спілкувалася. Нікому вона не треба. І їй вже ніхто не треба. Одне боялася - померти у великий мороз. Копачі сердитимуться, що мерзла земля. Тільки такі невеселі думки були в голові. А горілку гонить. Сама може випити тільки ложку. Більше ні. Яюсь і мати ніколи не пила. Батька не знала. Думки... Думки...

Коли у шибку хтось постукав, злякалася: «А що, як міліція?».

овчину всередині кожуха ті очки з холоду, а вони ніяк не труться. Треба ото по болоту лазить в очках, як не бачиш? Одея на чоловіку почала замерзати. На піч! Швиденько на піч! А він переминається.

Та роздягайтеся вже дядьку, що це я голих дядьків не бачила. А тоді подумала, що сорок п'ять год вже не бачила. Він голий, худий і в очках. Заліз на піч. Вкрився рядниною, а його трусить. А в мене вже первак пішов. Я його в стару пляшку беру, з орлом. Подала пляшку на піч, витріть ноги гарно кріпким перваком. А первак же ще й теплий. А тоді знайшла чарку, в прискринку була, вона рідко треба, буває наливаю за оранку чи перевозку торфу, колись возиком возила, тепер сили нема, Івану, той що на фермі при конях.

Кожух повісила на кочергу і притулила до теплового комина. Штани швиденько в кориті сполоснула і теж повісила сушитись. Гірше всього з валянками. Ледве притулила, щоб сохнули. Страшно як згорять. Десь старі материні валянки є на хаті, так вони на його ногу не налізуть. Мужик же. У більший чавунець поставила «мундерку». А гостю подала вранішню жарену в маленькому чавунці, осталося, думала ввечері кішці дати,

собака пропав недавно, мабуть, вовки загризли, тільки й знають що ото десь з Оржиці щоночі виють, наче й не страшно, а надоїдає.

Без закуски боїться мій первак пити, бачиш, мабуть грамотний, чогось же на болото очки начепив. Дістала огірка з пелюсткою. Трохи повеселів на печі чоловік, давай розпитувати і про себе розказувати. Тоді гість давай розказувати всякі придибенції. Так ніколи не сміялася. Та й з чого сміяться?

Ото як кішка зловить мишу та почне нею гратися, тільки й сміху. Вони так захопилися розмовами, що не почули, як до хати підійшли інші мисливці. Ті кинулися, що нема Павла Михайловича, знайшли проламаний лід і слід. По грязному сліду дійшли до того самого віконця. І почули в хаті сміх. Коли зайшли в хату, то тут вже почали сміятися всі. Остап Вишня сидів в бабиній полотняній сорочці, на печі, звисивши босі ноги, і весело посміхався. З печі дивилася ще одна пара переляканих очей. Це були очі бабиної трьохмасної кішки, яка вместилася в його пелені. Поряд стояли два полумиски з огірками і пелюсткою та нелупленою картоплею. Висока дореволюційна пляшка з темно-синього скла та полустакан стояли поруч. Щоки ж були червоними і блищали. На печі, мабуть, було жарко.

Через два тижні після цього старенька отримала листа. Поштарка, яка принесла, зразу ж його і прочитала, що її домашнє вино йому дуже сподобалося. А рушницю, яку він забув в неї, щоб продала за не менш як за три тисячі. Цих грошей мало вистачити на покупку торфу на три зими.

Микола Касьян,
пайовик «Ниви Переяславщини»

«Відкриття охоти»,

Остап Вишня

Власне кажучи, щороку «Відкриття полювання» буває двічі: першого серпня на птицю, а першого листопада на звіра, але якось уже — так утрадиційнилося, що за урочисте, коли хочете, свято серед мисливців вважається перше відкриття, коли після довгої перерви у вас у руках знову улюблена вами рушниця і ви знову маєте змогу не тільки сказати би, поповнити свої продовольчі ресурси, не тільки допомогти державі в м'ясозаготівлях, а й задовольнити себе як природознавця, природофіла й спортсмена.

Полювання, як бачите, не якась там легковажна дурничка, не дрібничка, а дуже й дуже поважна справа, особливо для таких громадян, як ми з вами...

* * *

Відкриття...

Скільки турбот, хвилювання, нервозності, доки все в тебе буде в порядку: і рушниця, і набої, і одежа, і рюкзак, — одне слово, все, що потрібно для серйозного, добутливого полювання...

А куди їхати?!

А з ким їхати?!

Куди їхати?!

Ну, як ви одразу зможете вирішити, куди їхати, коли сьогодні вам кажуть:

— Біля Борисполя, на озерах, качви тієї, ну, як хмари! Повірите, як впливають, ну, як тої ряски! Одне одного просто давлять. Оце вчора приїздила звідтам молодиця, так казала, що її свекрові кум його казав, що кумова баба чула од свахи, що та сама бачила, як коноплі мочила, що нема куди через тую качву коноплини ткнути! Поїдемо, га?!

— Поїдемо! Тільки в мене набоїв обмаль!

— А навіщо вам багато набоїв! Та там з одного набою торік по 24 качки били. П'ять набоїв — сто двадцять штук. Самий крижень, майте на увазі. Важка птиця: більш як сто двадцять штук не піднесете!

Завтра ви почувте:

— Куди на відкриття?

— Думаю до Борисполя.

— До Борисполя? Чого? Хіба на сухому качки плавають?!

— Як «на сухому»?!

— Та там же озера повисихали! Та там за весну й за літо ніхто навіть і не чув, щоб хоч одна закахкала. Ранньої

весни прилетіло, було, туди чималенько табунів, покружились трохи й усі на Носівку! Чули про Носівку?!

— Чув.

— Так там з усього Лівобережжя качки ще навесні позбирались. Стихийне нещастя: соняшники всі потолочили. А на луках через гнізда трава не виросла: гніздо на гнізді, траві нема де рости, — не знають колгоспники, чим худобу годувати. Ні, коли вже їхати, то тільки в Носівку!

— Ну! Поїдемо на Носівку! Іще через день:

— Драстуйте! Готові до відкриття?

— Готовий.

— На Яготин?

— Ні, на Носівку!

— Тю! За жабами?!

— За якими жабами?

— Та в Носівці самі жаби! Коли вже їхати, щоб з качками бути, так тільки на Яготин. От там качки...

І т. д. і т. п.

З ким їхати?

Ах, доле моя!

Та хіба ж єсть серед мисливців, серед людей, що люблять тихі вечори над озерами, що чують ніжний шелест очеретів, що пам'ятають: «Тихше, тихше, не диши, нас почувють комиші...», яким крик бугая на болоті бринить в їхніх вухах, як козловське распрор'яніссіме ля в серці тихомрійної блондинки, а загадковий тихий плескіт на озері в їхнім серці одгукується трепетними переборами, і коли під вербою чи під копицею все

вже розказано і настає на хвилику тиша, — обов'язково ту тишу заколише одностаїне чарівне:

Зоре моя вечірняя,

Зійди над водою —

хіба ж і серед них людей хоч один, з яким би не можна було поїхати на відкриття полювання?!

...Ну, поїдете ви з Іваном Петровичем...

На зеленому килимі, під задумливою вербою, точитимуться спогади про знаменитого його Гордона, — таких псів тепер не буває! — який одного разу став на стойку в густій ліщині на вальдшнепа, та так став, що ніякими свистками, ніякими гудками його не можна було зрушити з тої стойки, довелося його залишити в лісі, бо настала вже ніч, а обставини змусили Івана Петровича на другий день ранком виїхати з того міста. Повернувся він аж через рік, згадав про пса, пішов у ліс, розшукав ті куці:

— Дивлюсь, стоїть кістяк мого гордона, і стоїть з піднятою правою лапою! От був собака! Мертва стойка?

Такого собаки я не бачив! Даси, бувало, в зуби йому записку й гроші: «Джек! Миттю пляшку вина!» За півгодини вже летить з вином. Тільки не можна було більше грошей давати: решту обов'язково проп'є!

...Десь оддалік дере деркач, б'є перепел, потім усе затихає, сам кудись провалюєшся і бачиш, що там за столом сидить Джек і

пропиває хазяїнову решту.

...А як поїдете ви з Петром Івановичем, то він вам розповість, що він більше любить полювати звіра, а птиця це так тільки, за традицією! Петро Іванович — гончатник... І яка в нього і сука Флейта, як вона ганяє! По два місяці вовка ганяла. А спочатку боялась, перший раз як наткнулась на вовка, вискочила на просіку «бліда-бліда, як стінка!» «Чотирнадцять вовків колись за нами з Флейтою гнались!»

— Ну, Петре Івановичу! Невже таки чотирнадцять?!

— Факт! Спитайте Флейту! І обидва сірі! ...Пилип Федорович розповість вам про короткозорого старенького бухгалтера, пристрасного мисливця, жертву фантастичних вигадок усієї компанії, з якою він завжди полював. Ви дізнаєтесь про зайця, який після бухгалтерового пострілу з страшним криком «н-н-ня!» вискочив аж на верхочок телеграфного стовпа, і як переляканий бухгалтер кинув рушницю і, приказуючи «да воскреснет бог», біг три кілометри додому...

— А то, бачте, я сам натягнув на kota заячу шкуру й посадив біля телеграфного стовпа, на дорозі, де мав іти той бідолаха-бухгалтер...

— Та й це ще не все! — додасть Пилип Федорович. — Одного разу ми прикололи шпилькою до вбитого зайця папірця з написом: «За що ви мене вбили?!» та того зайця й посадили під кущем і спрямували на нього короткозорого бухгалтера.

— Він — бах! Засць — беркиць! Підбігає, а там такий на записці заячий докір! Що сміху було!

...А чи не пореготались би ви з оповідання одного старенького дідуся, як він колись, будучи молодшим, не мав рушниці, а завжди додому з качками приходив.

— Як же це так?

— А так! Отам на плесі завжди качки і! От я на острівці перепливу та в очереті й заховаюсь. Знаю-бо, що обов'язково хтось із мисливців туди прийде сидячих бити. Коли так: бачу — підкрадається, підкрадається... Ббах! А я в очереті як закричу «Врятуйте!» Ну, він зразу драпала, бо, думає, убив когось чи поранив! А я тоді роздягаюсь, качечки позбираю і додому...

...Покотилася зоря. Булькнув у воду водяний щур... Закахкало спросоння криження... Писнула очеретянка... Десь далеко прогув паровик...

Сіріє...

— Фіть-фіть-фіть! — прорізало повітря чиря...

— Ббах!

Перший постріл! Полювання відкрито!

“Як ми зкумом полювали”

Ми із кумом полювати ідемо. За плечима по рушниці несемо. Кум говорить: — Вбити зайчика — не клас.

От би вовка тарарахнути хоч раз! Тут він раптом заїкнувся і замовк. Бачим — суне по дорозі сірий вовк. Я приклався, кум приклався — тільки р-раз!

Кум - лівіше, я - правіше... Тьху на нас!

Вовк помчався по долині, по горі Та й сховався біля яру у норі. Ми із кумом над корою сидимо І нараду виробничу ведемо.

— Лізь у нору, — тихо кумові кажу. — Схочиш вовка, я тягти допоможу.

— Кум хитрує: — Я б з охотою поліз, Та боюся — він хапне мене за ніс.

А без носа як на світі проживеш? Не понюхаєш нічого і не чхнеш...

— Що ж, — кажу, — тоді полізу, значить, я...

Вовчу шубу жінка матиме моя.

Лізу в нору, бачу — світяться вогні.

То очима вовк підсвічує мені. Він гарчить, і я по-вовчому гарчу.

Лізу глибше і рушницю волочу. Тут двостволка випадково як пальне!

Оглушило громом вовка і мене. Сидимо ми разом з вовком у диму.

Мені важко, та нелегко і йому. Кум у мене теж відважний чоловік.

— Відповзи, — кричить знадвору, — трохи вбік!

Підбери плече і руку під стіну, Я прицілюся гарненько та пальну! —

Він рушницю глибше в нору просува. — Де там вовкова, — питає, — голова?

— Та як гахне, як торохне із обох! Дріб ударив перед носом, як горох.

Кум гукає: — Амба вовкові! Бери! — Я незчувся як і вилетів з норі.

А за мною вовк на волю як стрибне! Став і дума: їсти кума чи мене?

Я прикладом по зубах його — торох! Вовк зігнувся, похитнувся, впав та й здох...

З шкури вовчої пошили ми шапки — І страшні тепер ми з кумом, як вовки.

Хвощ - внутрішні хвороби. Собака кропива - кровотечі, поліпшення крові. Березові бруньки - виразка. Глід - кров'яний тиск, серце. Валеріана - заспокоєння нервової системи. Календула - печінка, нирки. Горобина - потогінне і сечогінне, зупинка кровотеч. Шипшина, чорна смородина - море вітамінів.

...І прийде спокій сили.

Щасливий, хто має доброго і вірного товариша на довгі роки. Це подовжить і йому вік.

Спати вволю, але не більше 8 годин. Від пересипання млявість крові, а від застою крові частішають кров'яні удари.

Коли риба не клює, коли птиця до землі прибивається, коли звір ховається, - ховайся і ти у кубелечко теплого сухого спокою. Коли погода міняється, - змінюйся і ти, щоб пом'якшити напругу на тіло і душу.

Почни з простого: менше пий, менше їси, більше рухайся. І бодай зрідка коротко, але смиренно молися: «Господи Ісусе, сине Божий, помилуй мене грішного». І побачиш як обновися.

Червона бузина - сильний оберіг від лихого чародійства.

З'їдай щодня 3-5 волоських горіхів - і проживеш на 7 років довше.

При цукрівці (діабеті) немає нічого кращого, як шовковиця (яперка). Особливо її листя.

Якщо сумніваєшся в чомусь, зачекай. Якщо сумніваєшся вдруге, не роби цього.

Якщо хочеться, але не можна, перетерпи. Якщо дуже хочеться, дозволяй собі це раз. Щоб зрозуміти, чи це тобі треба.

Будь мудрий високою мудрістю. Пам'ятай найперше і найголовніше: ніщо і ніхто не може знищити твою безсмертну душу. І тому йди по життю вільно, чесно і спокійно.

Втішаючись у юрбі, в родині, пам'ятай про самотність. Готуйся до неї. Навчайся прийняти її. Самотніми приходимо в цей світ. Самотніми відходимо.

Хлопцям, що хочуть мати міцне тіло і гарну поставу: багато плавайте, косіть і танцюйте.

Гроші. Гроші не головне. Але й здобути без них головне важко. Гроші не приносять щастя, але без них ще більше нещастя. Як ти до грошей - так вони до тебе.

Життя - гра. Один раз виграв, іншим разом програв. За що купив, за те й продав. Важливе обертається в порох, дрібниця стає Долею. Тому всерйоз не переймайся миттєвостями днів. Вони минуть. Усе мине.

Не ти для часу, а час для тебе. Не діли хвилину, годину. Не обганяй і не помножуй час. Скорися його звичайному і мудрому плину. І він винесе тебе, куди належить - у Вічність. Увійди в час, як у ріку, розчинися в ньому... Щоб простити минуле, пізнати теперішнє і розгадати майбутнє. І прийде спокій сили. І сила спокою.

ДЕ Б ТИ НЕ БУВ, ТИ ВДОМА

Де б ти не був, ти - вдома. Це дуже важливо: скрізь почувати себе, як у дома.

Нехай продуктивне творення супроводжує тебе до останнього дня. Не припиняй робити те, що ти вмєш і знаєш, - ні з пенсією, ні з віком, ні з інших причин та обставин. Треба робити навіть не маючи рук. Навіть умираючи, - треба робити. Нехай не зупиняє тебе підступна думка: кому це залишиться. Творець підтримує тих, хто творить.

Небо любить тих, хто дарує життя і підтримує життя. Ніхто не знає, скільки, де і як тобі жити. І ти не знаєш. Не переймайся цим. Зернина, що лягає в ґрунт, не журиться, коли і що з неї виросте. Вона просто росте через терня, тягнеться до неба. Так і ти

Живи в поті чола!

чини, бо ти - зернятко Неба.

Люби життя таким, яким воно є. І воно полюбить тебе.

Життя - це гра. І робота - гра, і всяка творчість, і любов, і дружба. Все - гра, подарована нам для легкості буття. Не граються лише з Богом.

Не будь повільним ні в роботі, ні в думках. Мудрі люди кажуть, що рішення треба приймати не пізніше, ніж на сьомому подиху. Інакше - воно на шкоду.

Не зупиняйся на півдорозі. І ніколи не пояснюй своїх вчинків. Кому потрібно, зрозуміє. А іншим тлумачити - шкода часу. Якщо комусь не подобається те. Що ви робите, це їхні проблеми, а не ваші. Якщо людей обурюють ваші думки, ідіть від них. Не ви для світу, а світ - для вас.

Якщо ви будете поводитись невпевнено, вас будуть «пасти» і «вести». Будьте сильними і самостійними. Не треба й інших «вести». Це клопітна і невдячна справа. Краще за цим спокійно і зважено спостерігати.

Служіть, але не прислугуйте. Не примушуйте інших служити вам задурно. Це завжди дорого обходиться.

Якщо хочеш, аби щось було зроблено, то роби це сам. І не відсувай надовго. Бо нині - то вже вчора. І ти маєш лише завтра. Усе, що робиш, роби з простотою.

Лікареві - лікареве. Господу - Господнє. Від Нього головні ліки і благодать. І кожен отримає їх за потребою, з вірою і волею в серці. Нема хвороби, яку б чоловік не здолав з Божою милістю.

Проси, чекай і отримуй. Я бачив як дерево, в яке вдарила блискавиця, стояло всохле 6 років. А на сьомий - зазеленіло.

Далі буде!

Вітальна світлиця - «Перевесельце»!

<p>У Яблуневому відзначили Сорока Галина Омелянівна 16.09, Топоровська Надія Валентинівна 28.09 - 65, Кубрак Ольга Олексіївна 1.09 - 70, Іванцова Любов Василівна 2.09, Зачосова Ніна Трохимівна 24.09 - 75, Луб'яна Галина Серафимівна 25.09 - 85!</p> <p>У Козлові Сахно Ганна Федорівна 04.09-65!</p> <p>Бажаємо вікувати в щасті і мирі!</p>	<p>У Русанові відзначили Колоколуша Лідія Павлівна 21.09 - 65, Соловей Ольга Іванівна 13.09, Степаненко Любов Ананіївна 18.09 - 75!</p> <p>У Вознесенському відзначили Татаринов Володимир Валентинович 25.09 - 60, Голуб Борис Іванович 17.09 - 80!</p> <p>У Ничипорівці відзначили Лях Світлана Миколаївна 2.09 - 60, Охтень Надія Григорівна 4.09 - 70!</p> <p>Миру і щастя!</p>	<p>У Старій Оржиці відзначили Козаченко Валентина Григорівна 15.09 - 60!</p> <p>У Положях відзначили Кіктенко Григорій Олександрович 20.09, Накоренко Людмила Михайлівна 28.09 - 60!</p> <p>Щастя вам!</p>	<p>У Гостролуччі зустріли Лавріненко Анатолій Іванович 17.09 - 60, Малета Катерина Миколаївна 4.09 - 65, Коваль Павло Кирилович 10.09, Холод Віра Михайлівна 23.09, Волуйко Павло Михайлович 23.09, Галушка Тетяна Петрівна 27.09 - 75!</p> <p>Миру і здоров'я!</p>	<p>У Паришківці зустріли Прилипка Наталія Миколаївна 28.09 - 65, Триполец Василь Григорович 5.09 - 70, Павленко Надія Тимофіївна 2.09, Гаркавенко Лідія Володимирівна 22.09 - 75!</p> <p>Щастя і миру!</p>
<p>У Двірківщині відзначили Федина Олександр Іванович 7.09 - 60, Гридюшко Віктор Іванович 6.09, Заруба Віталій Володимирович 6.09 - 65, Плетінка Ганна Миколаївна 9.09, Згурська Надія Андріївна 18.09 - 70!</p> <p>У Новій Оржиці відзначила Давидчук Лідія Миколаївна 14.09 - 70!</p> <p>Многая літа у мирі і щасті!</p>	<p>У Студениках відзначили: Хандошко Валентина Іванівна 30.09 - 60, Довгоруку Петро Іванович 24.09 - 65, Сакало Володимир Васильович 17.09 - 70!</p> <p>Тож многая літа вам!</p>	<p>У Лозовому Ярі зустріла Стародубець Надія Олександрівна 22.09 - 75!</p> <p>У Сомковій Долині зустрів Бородиня Петро Анатолійович 3.09 - 60!</p> <p>Щастя в мирі!</p>	<p>У Любомирівці зустрічали Пилипенко Василь Олексійович 5.09 - 60, Бузуєв Микола Іванович 14.09 - 75!</p> <p>У с. Капустинці святкував Луб'яний Сергій Миколайович 18.09 - 60!</p> <p>Миру і спокою!</p>	<p>У с. Переяславське зустріла Федоритенко Валентина Іванівна 15.09 - 65, Серга Уляна Іванівна 27.09 - 95!</p> <p>Щастя на роки!</p>

Керівництво та працівники Групи компаній «Нива Переяславщини» щиро, з роси і води зичать пайовикам-ювілярам многая літа, тепла від сонця і людей! А «Перевесло» запрошує вас надсилати на електронну адресу pereveslo@ukr.net або передавати привітання через відповідальних по населених пунктах - для пайовиків безкоштовні!

Магнітні бурі жовтня: перша сильна - з 3 по 6 жовтня. Спочатку сила бурі становитиме 4 бали, потім підніметься до 5. Наступна підвищена сонячна активність очікується з 10 по 12 жовтня. У перший день потужність досягне 4 бали, потім 5 балів 11 числа і 6 балів - 12 числа. Слабка одноденна магнітна буря прогнозується 17 жовтня. Потім висока сонячна активність буде з 22 по 26 жовтня. Ця буря буде тривалою, але слабкою - не вище 4 балів. Останній у місяці викид сонячної енергії очікується 29 жовтня, а потужність цієї бурі становитиме 4 бали.

Міжрайонний інформаційний бюлетень
Групи компаній «Нива Переславщини»
Розповсюджується на Бориспільський та Броварський райони Київської області.
Віддруковано - ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»
Наклад- 3200 примірників

08420, Україна

Київська обл., Бориспільський р-н,
с. Переяславське, вул. Привокзальна, 2
<http://niva-group.com>

Матеріали номера підготувала Г. Третяк
Редагування і верстка - М. Нанінець